

การใช้สื่กำหนดคำเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

นายอนิรุทธิ์ อมรแก้ว

รองผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านทวดทอง

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ก่อนและหลังการสอนอ่านคำโดยใช้สื่กำหนดคำ กลุ่มตัวอย่างตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน จำนวน ๓ คน เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ภาคเรียน ที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๖ โรงเรียนบ้านทวดทอง อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้แบการสอนอ่านคำโดยใช้สื่กำหนดคำ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ร้อยละ ผลการศึกษปรากฏว่า คนที่ ๑ สามารถอ่านคำก่อนสอนมีคะแนน ร้อยละ ๒๖ และหลังสอนมีคะแนนร้อยละ ๘๖ คนที่ ๒ สามารถอ่านคำก่อนสอนมีคะแนน ร้อยละ ๒๖ และหลังสอนมีคะแนนร้อยละ ๙๐ คนที่ ๓ สามารถอ่านคำก่อนสอนมีคะแนน ร้อยละ ๒๘ และหลังสอนมีคะแนนร้อยละ ๙๒ พบว่า ความสามารถในการอ่านคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ทั้ง ๓ คน สามารถอ่านคำได้สูงขึ้นเมื่อสอนโดยใช้สื่กำหนด

บทนำ

การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญทักษะหนึ่ง เป็นการรับรู้ความหมาย และเข้าใจความหมายจาก สารที่เป็นลายลักษณ์อักษร การเรียนรู้ และฝึกฝนให้มีความสามารถในการอ่านเป็นเหมือนการคิด ตีความหาทางปัญญา และสร้างความเข้มแข็งในการดำรงชีวิต นอกจากนั้นการอ่านยังเป็นการเพิ่มพูน ประสบการณ์ แม้ไม่ใช่ประสบการณ์โดยตรงแต่ก็ทำให้ผู้ที่ได้อ่านมากเป็นผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจ สิ่งต่างๆ ได้ดียิ่งขึ้นการอ่านเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับทุกคนโดยเฉพาะนักเรียนและนักศึกษาเพราะ ความสำเร็จ และสัมฤทธิ์ผลของการศึกษาขึ้นอยู่กับความสามารถทางการอ่านของผู้เรียนเป็นสำคัญ นอกจากนี้ผู้ที่มีพื้นฐานการอ่านดีย่อมมีโอกาสที่จะศึกษาหาความรู้ในชั้นสูงๆ ต่อไป (อวยพร พานิช, ๒๕๕๐: ๑๓๘-๑๓๙) การอ่านเป็นทักษะที่จำเป็นต้องฝึกฝนเพื่อใช้ในการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก ความเข้าใจ ของตนเองออกมา ซึ่งในการจัดกระบวนการเรียนการสอนทุกวิชาต้อง อาศัยการอ่าน นักเรียนที่มีพื้นฐานทักษะด้านการอ่านจะส่งผลดีต่อการรับรู้ข่าวสาร แสวงหาความรู้และศึกษาเล่าเรียนในสาขาวิชาต่างๆ อีกทั้งสามารถนำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปใช้ในการพูดและการเขียน ซึ่งส่งผลต่อความสำเร็จในการศึกษาระดับสูงต่อไป

ดังนั้นการอ่านจึงมีความสำคัญที่สุดในหลักสูตรทุกระดับตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงอุดมศึกษา อย่างไรก็ตามปัจจุบันในระบบการศึกษาของไทยมีข้อมูลพบว่าการคัดกรองเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ มีเด็กอ่านหนังสือไม่ออก ๓.๒ หมื่นคน สำนักงาน คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานเผยถึงความคืบหน้าหลังจากสำนักงาน คณะกรรมการการศึกษาขั้น พื้นฐานได้มอบหมายให้โรงเรียนทั่วประเทศคัดกรองนักเรียนที่อ่านไม่ออกในระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ ๓ และชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ และให้สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารายงานผลมายังสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งการคัดกรองเป็นไปตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง มาตรการเร่งรัดคุณภาพการอ่าน การอ่านรู้เรื่องและการสื่อสารทำให้สถานการณ์การศึกษาปลอดการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ พบว่าใน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ มีจำนวนนักเรียนที่ยังอ่านไม่ได้ ประมาณร้อยละ ๘ หรือประมาณ ๖๔,๐๐๐ คน จากจำนวนนักเรียนทั้งหมด ประมาณ ๘๐๐,๐๐๐ คน ส่วนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ อ่านไม่ได้ร้อยละ ๔ หรือประมาณ ๓๒,๐๐๐ คน จากจำนวนนักเรียนทั้งหมดประมาณ ๘๐๐,๐๐๐ คน

ส่วนนักเรียนที่อยู่ในระดับดีในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ร้อยละ ๕๖ และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ร้อยละ ๖๐ ส่วนที่เหลืออยู่ในระดับพอใช้และปรับปรุง เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ เป็นเด็กที่มีสติปัญญาอยู่ในระดับปกติหรือสูงกว่า ปกติ แต่มีปัญหาทางการเรียนรู้ในเรื่องการจัดการกระทำกับข้อมูลเกิดจากปัญหาของสมองหรือ ระบบประสาทส่วนกลางในลักษณะเป็นอุปสรรคขัดขวางความสามารถของเด็กในการที่จะจัดการ กับข้อมูล เก็บข้อมูลไว้ในความทรงจำ หรือดึงข้อมูลออกมาใช้ หรือนำออกมาผลิตเป็น ผลงานใหม่ ทั้งนี้พบว่าปัญหาทางด้านการอ่านเป็นประเภทของความบกพร่องในการเรียนรู้ที่พบ บ่อยที่สุด ประมาณร้อยละ ๘๐ รองลงมาคือปัญหาทางด้านการเขียน และปัญหาด้านคณิตศาสตร์ (คันสนีย์ ฉัตรคุปต์, ๒๕๔๔: ๔) ปัญหาด้านการอ่านซึ่งเป็นความบกพร่องที่พบมากที่สุด เด็กจะมี ปัญหาด้านการอ่าน เช่น ไม่สามารถอ่าน สะกดคำได้ อ่านออกเสียงไม่ถูกต้อง จำคำที่เพิ่งอ่านมา ไม่ได้ บางรายมีปัญหาในการแยกแยะตัวอักษร เป็นต้น

การอ่านออกเสียงเป็นประเภทหนึ่งของการอ่านที่ครูฝึกให้นักเรียนเรียนเป็นอันดับแรกการอ่านในระยะเริ่มแรกนี้ การอ่านออกเสียงนับว่าเป็นสิ่งจำเป็น และเด็กก็นิยมอ่านออกเสียงเพราะ เป็นการแสดงให้เห็นว่า ตนมีความก้าวหน้าในการอ่าน เด็กจะได้รับการเสริมแรงและได้รับความ พอใจในส่วนตัวของเด็กด้วย (ประเทิน มหาพันธ์, ๒๕๓๓: ๒๐๗) ในการออกเสียงไม่ว่าจะเป็นการอ่าน หรือการพูดก็ตาม ถ้าออกเสียงผิดพลาดไม่ชัดเจนเป็นประจำแล้ว จะทำให้เสียบุคลิกภาพผู้ฟังก็เกิด ความรำคาญ ทั้งยังเกิดผลเสียในด้านการสื่อความหมาย อาจทำให้เข้าใจผิดไปได้ เช่น รัก กับ ลัก ฟัน กับ ควัน มีความหมายต่างกันมาก ถ้าใช้ผิดก็ทำให้เข้าใจผิดได้ (ดุซงญอ ชานีโรศานต์, ๒๕๓๓: ๗) ครูจึงควรแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงของเด็ก เพื่อเป็นการจัดปัญหาตั้งแต่ระยะ เริ่มต้นก่อนจะติดเป็นนิสัย และยังเป็นการวางรากฐานการพูดภาษาไทยอันเป็นภาษาประจำชาติให้ ถูกต้องด้วย

การจัดการเรียนการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ จากงานวิจัยทางการศึกษา พบว่า หากครูนำหลักการสอนที่ถูกต้องและเหมาะสมไปใช้จะช่วยให้นักเรียนรู้ได้อย่างเต็มที่โดย หลักการทั่วไป คือ สอนจากสิ่งที่ยากที่สุด สอนจากสิ่งที่เด็กคุ้นเคยไปหาสิ่งที่ไม่คุ้นเคย ให้โอกาส เด็กได้มีโอกาสเลือกเรียนหรือเลือกทำกิจกรรมที่ตนสนใจ ใช้แรงเสริมอย่างมีประสิทธิภาพ ทบทวนบทเรียนบ่อยๆ สอนโดยการเน้นย้ำ เชื่อมโยงกับวิชาอื่นด้วย ใช้คำสั่งที่สั้นและเข้าใจง่าย เป็นต้น (เบญจพร ปัญญา, ๒๕๔๒: ๑๘-๒๐) จากประสบการณ์ในการสอนพบว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ส่วนใหญ่มีปัญหา ด้านการอ่านคำ คือ นักเรียนไม่สามารถอ่านคำได้ อ่านออกเสียงไม่ถูกต้อง จำคำที่เพิ่งอ่านผ่านไป ไม่ได้ มีปัญหาในการอ่านพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ จดจำพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ไม่ได้ หรือบางครั้งนักเรียนสามารถอ่านประสมคำได้แต่ไม่สามารถอ่านออกมาเป็นคำได้ถูกต้อง บางคน แสดงอาการนิ่งเฉย ใช้เวลาในการคิดนานแต่ก็ไม่สามารถอ่านคำนั้นได้ถูกต้อง เด็กจะแสดงอาการ เครียดเกร็งกั๊กริมฝีปาก ขมวดคิ้วนึ่วหน้าในขณะที่อ่าน แสดงอาการไม่แน่ใจ ในด้านการอ่าน อ่านคำไม่ถูก อ่านข้ามคำ อ่านเพิ่มคำ อ่านคำอื่นแทน อ่านกลับหลัง อ่านออกเสียงผิด อ่านสลับ คำหรือสลับตัวอักษร อ่านซ้ำ พยายามอ่านทีละคำ เด็กบางคนจะสร้างการสะกดคำแบบใหม่ของ ตนเอง จึงส่งผลให้ไม่สามารถสะกดคำได้ หรือสะกดผิดทำให้การอ่านการเขียนผิดพลาด นอกจากนี้ยังมีปัญหาไม่เข้าใจในสิ่งที่อ่าน จับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านไม่ได้ หรือเรียงลำดับ เรื่องที่อ่านไม่ได้ เล่าเรื่องที่อ่านไม่ได้ไม่สามารถตอบได้ว่าเรื่องที่อ่านมีความเกี่ยวข้องกับอะไร นอกจากนี้ยังมีปัญหาอื่นเช่น การอ่านทีละคำ อ่านเว้นวรรคตอนผิด การอ่านด้วยเสียงที่เบาจน แทบไม่ได้ยินเสียงที่อ่าน (ผดุง อารยะวิญญู, ๒๕๔๔)

การหยิบยกคำศัพท์เรื่องมาตราตัวสะกดมาสอนให้นักเรียนฝึกอ่านเนื่องจากในหนังสือ แบบเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยในทุกระดับชั้นที่นักเรียนต้องศึกษานั้นมีคำศัพท์เรื่อง มาตราตัวสะกดอยู่เป็นจำนวนมาก จากกรณีที่ได้สอบถามข้อมูลด้านการอ่านของนักเรียนจากครู ประจำชั้น และจากที่ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดสอบโดยให้นักเรียนอ่านคำศัพท์ในมาตราตัวสะกดที่ ตรงตามมาตรา ส่วนใหญ่นักเรียนสามารถ

อ่านคำได้ถูกต้อง ส่วนคำในมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรง ตามมาตรา นักเรียนมีปัญหาในการอ่านจะแสดงพฤติกรรม การอ่าน เช่น ออกเสียงไม่ชัดเจน อ่าน คำไม่ได้ ลังเลไม่แน่ใจ อ่านซ้ำและตะกุกตะกัก อ่านตกหล่น อ่านสลับ ตัวอักษร อ่านติดขัด ใช้

เวลาในการอ่านนาน นักเรียนอ่านคำในมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตราอยู่ในระดับต่ำผู้วิจัยจึง เลือกลสอน อ่านคำ ในการช่วยเหลือนักเรียนกลุ่มนี้เพื่อให้นักเรียนสามารถอ่านคำใน มาตราตัวสะกดได้จำเป็นจะต้องใช้ วิธีการสอนที่เหมาะสมทำให้นักเรียนเกิดความสนใจ เข้าใจง่าย เป็นบทเรียนที่สามารถดึงดูดความสนใจของ นักเรียน จากการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับอิทธิพลของสื่อต่อการจูงใจและสร้างความสนใจแก่ผู้ดูนั้น วาเลน ไทน์ (Valentine.๑๙๖๐, อ้างถึงใน ศิลปชัย ศิลวัตร, ๒๕๓๙: ๑๘) ได้ทดลองในเรื่องความ ชาบซึ่งเกี่ยวกับสี ได้ข้อสรุปว่า สีที่ถูกใจจะมีความเข้ม สดใส สีที่ถูกใจเพราะเร้าใจ ประโลมใจ ชวนให้ระลึกถึง ทางจิตวิทยาถือว่า สีเป็นสิ่งเร้าทำให้เกิดการตอบสนอง ขบวนการของสิ่งเร้านี้ มี อิทธิพลต่อระบบประสาทของมนุษย์มาก จาก การค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยพบว่าในการ วิจัยทดลองเกี่ยวกับการใช้ตัวอักษรสีต่างๆ เพื่อศึกษาผล ของการรับรู้ นั้น ส่วนใหญ่จะเป็นงานวิจัยที่ ทดลองกับเด็กปกติทั่วไป ดังที่ปรางทิพย์ ปางพุฒิพงษ์ (๒๕๔๐) ได้ ศึกษาลักษณะหนังสือเสริม ประสบการณ์ที่เด็กชอบพบว่า นักเรียนชอบตัวอักษร สีเขียวมากที่สุด เพราะสี สดใส และชอบสีดำ เพราะอ่านง่ายที่สุด

การสอนโดยใช้สีเข้ามากำหนดตัวอักษรในบทเรียนจะเป็นการกระตุ้นความสนใจ เป็นสื่อ นำทาง สายตาช่วยให้นักเรียนสามารถอ่านคำต่าง ๆ ได้ สีจะเป็นตัวช่วยดึงดูดความสนใจให้เด็กมี ความกระตือรือร้น ในการอ่านเพิ่มขึ้น ซึ่งสีแต่ละสีมีความสามารถในการดึงดูดสายตา และความ สนใจไม่เท่ากัน ดังในเอกสารของ หน่วยศึกษานิเทศก์ (๒๕๓๓:๒๓๐) กำหนดว่าสีแดง เป็นสีที่กระตุ้น เร้าให้ตื่นเต้น ความรู้สึกเข้มแข็ง ความ มุ่งมั่น, สีส้ม ทำให้รู้สึกสดชื่น สร้างการมีส่วนร่วมช่วยใน การจำการตัดสินใจ, สีเหลือง ทำให้สงบ พร้อมเรียนรู้ กระตุ้นความจำ การแสดงออก การคิดที่ ชัดเจน, สีเขียว ทำให้ผ่อนคลายสงบสุข สร้างสมาธิและทำให้คิดอย่าง มีเหตุผล, สีฟ้า ทำให้รู้สึกสงบ เย็น ผ่อนคลาย ไวต่อปฏิกริยาริเริ่มสร้างสรรค์ ศรียา นิยมธรรม (๒๕๕๐: ๗๗-๘๙) กล่าวว่า สีมียู่ทุกหนทุกแห่งในการดำเนินชีวิต สีก่อให้เกิดอารมณ์ช่วยให้เรารู้สึกมีชีวิตชีวา ส่งผลต่อ พฤติกรรมและ ความรู้สึกที่มีต่อตนเองและผู้อื่น สีมียอิทธิพลต่อความคิด ทศนคติ ทั้งในห้วงจิตสำนึกและจิตใต้ สำนึก การใช้สีอย่างมีประสิทธิภาพ จึงต้องเข้าใจถึงผลกระทบทางจิตวิทยาที่ว่า สีสามารถก่อให้เกิด การเลือก การแต่งกาย เครื่องประดับ และสภาพแวดล้อม หากเราเข้าใจถึงเรื่องนี้ก็จะสามารถใช้ สีมาช่วยให้การดำเนิน ชีวิตเป็นไปอย่างมีความสุข สีเขียวสามารถช่วยให้เกิดสมดุลทางจิต

จากสภาพปัญหาของตัวอย่างที่ใช้ศึกษาซึ่งเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ด้าน การอ่านไม่ สามารถอ่านคำได้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะ พัฒนาความสามารถในการอ่านคำโดยใช้ สีกำหนดเป็นพยัญชนะต้น สีแดงเป็นสระ สีฟ้าเป็นตัวสะกดและสีส้มเป็นตัววรรณยุกต์

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ก่อนและหลัง การสอนอ่านคำโดยใช้สีกำหนดคำ

สมมติฐานของการวิจัย

หลังการสอนอ่านคำโดยใช้สีกำหนดคำเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้มี ความสามารถในการ อ่านคำมากกว่าก่อนการสอน สีกำหนดคำ

ขอบเขตของการวิจัย

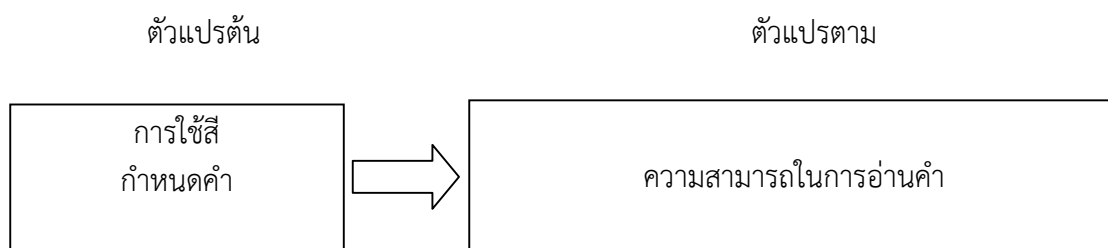
ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน มีระดับสติปัญญาปกติ ไม่มีปัญหาพฤติกรรมที่รุนแรง มีสายตาปกติ มีความพร้อมทางวิชาการและ สามารถเรียนรู้ทักษะทางวิชาการได้ จำนวน ๓ คน เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ภาคเรียน ที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๖ โรงเรียนบ้านทวดทอง อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง

นิยามศัพท์เฉพาะ

นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ หมายถึง นักเรียนที่ได้รับการวินิจฉัยว่ามี ความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน เมื่อประเมินความสามารถทางการอ่านภาษาไทย โดยใช้คำศัพท์จากหนังสือแบบเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ และ ๔ พบว่า นักเรียนอ่านคำได้ในระดับต่ำ

การใช้สีกำหนดคำ หมายถึง การที่ผู้วิจัยใช้บทเรียนฝึกการอ่านออกเสียงคำโดยสีที่กำหนดเป็นพยัญชนะต้น สีแดงเป็นสระ สีฟ้าเป็นตัวสะกดและสีส้มเป็นตัววรรณยุกต์

กรอบแนวคิดการวิจัย

แผนภูมิที่ ๑ กรอบแนวคิดการวิจัย

ระเบียบวิธีการวิจัย

๑. แบบแผนการทดลอง

การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยที่ใช้ แบบแผนการทดลองกลุ่มเล็ก (Small-n Experimental Designs) (นวลณี ประเสริฐสุข, ๒๕๕๖: ๒๐๐) โดยแบบแผนการทดลอง ดังนี้

ตารางที่ ๑ แบบแผนการทดลอง

ตัวอย่างที่ศึกษา	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
S	O๑	X	O๒

S = เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

O๑ = การประเมินความสามารถในการอ่านคำ ก่อน ทำการทดลอง

X = การใช้บทเรียน สอนอ่านคำ

O๒ = การประเมินความสามารถในการอ่านคำ หลัง ทำการทดลอง

๒. วิธีดำเนินการทดลองการใช้บทเรียน สอนอ่านคำ

๒.๑ ก่อนดำเนินการทดลอง

๒.๑.๑ ขออนุญาตดำเนินการทดลองกับตัวอย่าง

๒.๑.๒ นำแบบทดสอบความสามารถอ่านคำ ไปทดสอบกับตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยก่อน การทดลอง (Pretest) บันทึกคะแนนผลการทดสอบก่อนการทดลองเก็บไว้เพื่อนำไปวิเคราะห์ ข้อมูล

๒.๒ ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้จากบทเรียนสอนอ่านคำ โดยใช้เวลาทำการทดลอง ๑๑ ครั้ง ๆ ละ ๓๐ นาที

๒.๓ เมื่อดำเนินการทดลองครบแล้วจึงดำเนินการทดสอบวัดความสามารถด้วยการสอนอ่านคำโดยใช้ สื่กำหนดตัวพยัญชนะอ่านคำ หลังการทดลอง (Posttest) จำนวน ๒๒ คำ ใช้แบบทดสอบชุดเดียวกับ แบบทดสอบก่อนเรียน

๒.๔ นำคะแนนทดสอบก่อนการทดลองและหลังการทดลองมาหาค่าร้อยละ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การใช้สื่กำหนดพยัญชนะเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ ข้อมูลเป็นรายบุคคล จำนวน ๓ คน ตามตารางที่ ๒ ดังนี้

คนที่	หมวดคำตามคู่มือ	คะแนนเต็ม (๕ คะแนน)	ก่อนสอนอ่านคำ		หลังสอนอ่านคำ	
			คะแนน	ร้อยละ	คะแนน	ร้อยละ
๑	แบบฝึกอ่าน ๑	๕	๑	๒๐	๕	๑๐๐
	แบบฝึกอ่าน ๒	๕	๑	๒๐	๕	๑๐๐
	แบบฝึกอ่าน ๓	๕	๑	๒๐	๕	๑๐๐
	แบบฝึกอ่าน ๔	๕	๒	๔๐	๕	๑๐๐
	แบบฝึกอ่าน ๕	๕	๑	๒๐	๓	๖๐
	แบบฝึกอ่าน ๖	๕	๑	๒๐	๕	๑๐๐
	แบบฝึกอ่าน ๗	๕	๒	๔๐	๔	๘๐
	แบบฝึกอ่าน ๘	๕	๑	๒๐	๒	๔๐
	แบบฝึกอ่าน ๙	๕	๑	๒๐	๕	๑๐๐
	แบบฝึกอ่าน ๑๐	๕	๒	๔๐	๔	๘๐
	รวม	๕๐	๑๓	๒๖	๔๓	๘๖
๒	แบบฝึกอ่าน ๑	๕	๑	๒๐	๕	๑๐๐
	แบบฝึกอ่าน ๒	๕	๐	๐	๔	๘๐
	แบบฝึกอ่าน ๓	๕	๒	๔๐	๓	๖๐
	แบบฝึกอ่าน ๔	๕	๓	๖๐	๕	๑๐๐
	แบบฝึกอ่าน ๕	๕	๐	๐	๔	๘๐
	แบบฝึกอ่าน ๖	๕	๒	๔๐	๕	๑๐๐
	แบบฝึกอ่าน ๗	๕	๑	๒๐	๕	๑๐๐

คนที่	หมวดคำตามคู่มือ	คะแนนเต็ม (๕ คะแนน)	ก่อนสอนอ่านคำ		หลังสอนอ่านคำ	
			คะแนน	ร้อยละ	คะแนน	ร้อยละ
	แบบฝึกอ่าน ๘	๕	๑	๒๐	๕	๑๐๐
	แบบฝึกอ่าน ๙	๕	๑	๒๐	๔	๘๐
	แบบฝึกอ่าน ๑๐	๕	๒	๔๐	๕	๑๐๐
	รวม	๕๐	๑๓	๒๖	๔๕	๙๐
๓	แบบฝึกอ่าน ๑	๕	๒	๔๐	๔	๘๐
	แบบฝึกอ่าน ๒	๕	๒	๔๐	๕	๑๐๐
	แบบฝึกอ่าน ๓	๕	๑	๒๐	๕	๑๐๐
	แบบฝึกอ่าน ๔	๕	๑	๒๐	๕	๑๐๐
	แบบฝึกอ่าน ๕	๕	๑	๒๐	๔	๘๐
	แบบฝึกอ่าน ๖	๕	๓	๖๐	๕	๑๐๐
	แบบฝึกอ่าน ๗	๕	๐	๐	๓	๖๐
	แบบฝึกอ่าน ๘	๕	๒	๔๐	๕	๑๐๐
	แบบฝึกอ่าน ๙	๕	๑	๒๐	๕	๑๐๐
	แบบฝึกอ่าน ๑๐	๕	๑	๒๐	๕	๑๐๐
	รวม	๕๐	๑๔	๒๘	๔๖	๙๒

ตารางที่ ๒ ผลคะแนน

ดังนั้น ความสามารถในการอ่านคำ ในมาตราตัวสะกด แม่กน ที่ไม่ตรงมาตราของ เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้สีกำหนดพยัญชนะ พบว่า

คนที่ ๑ สามารถอ่านคำ ก่อนสอน มีคะแนน ร้อยละ ๒๖ และหลังสอน มีคะแนนร้อยละ ๘๖

คนที่ ๒ สามารถอ่านคำ ก่อนสอน มีคะแนน ร้อยละ ๒๖ และหลังสอน มีคะแนนร้อยละ ๙๐

คนที่ ๓ สามารถอ่านคำ ก่อนสอน มีคะแนน ร้อยละ ๒๘ และหลังสอน มีคะแนนร้อยละ ๙๒

อภิปรายผลการวิจัย

คนที่ ๑ ก่อนดำเนินการทดลองนักเรียนมีความสามารถในการอ่านจากคะแนนเต็มก่อนการทดลองคิดเป็นร้อยละ ๒๖ หลังการทดลอง นักเรียนมีความสามารถในการอ่านคำคิดเป็นร้อยละ ๘๖ ซึ่งเพิ่มขึ้นจากการทดลอง สำหรับนักเรียนคนที่ ๑ พบว่า ในขณะที่ทำการทดลอง มีความกระตือรือร้น ในการอ่านคำอ่านออกเสียงชัดเจน ช่างสังเกต จดจำคำได้รวดเร็วหากเจอคำที่อ่านไม่ได้นักเรียนจะเข้าไปอ่านคำอื่นแทน มีการหยุดคิดเล็กน้อยโดยใช้เวลาไม่นาน ในการอ่าน

คนที่ ๒ ก่อนดำเนินการทดลองนักเรียนมีความสามารถในการอ่านจากคะแนนเต็มก่อนคิดเป็นร้อยละ ๒๖ หลังการทดลอง นักเรียนมีความสามารถในการอ่านคำคิดเป็นร้อยละ ๙๐ ซึ่งเพิ่มขึ้นจากการทดลอง สำหรับนักเรียนคนที่ ๒ พบว่า ในขณะที่ทำ การทดลอง มีความประหม่าไม่มั่นใจในการอ่านคำ อ่านออกเสียงเบาใช้เวลาในการอ่านคำนาน นักเรียนมีพฤติกรรมการใช้มือลูบที่คิ้วเมื่ออ่านคำไม่ได้ ครูต้องให้กำลังใจ

คนที่ ๓ ก่อนดำเนินการทดลองนักเรียนมีความสามารถในการอ่านจากคะแนนเต็มก่อนการทดลองคิดเป็นร้อยละ ๒๘ หลังการทดลองคิดเป็นร้อยละ ๙๒ ซึ่งเพิ่มขึ้นจากก่อนการทดลอง สำหรับนักเรียนคนที่ ๓ พบว่า ในขณะที่ทำการทดลอง มีความกระตือรือร้นในการอ่านคำ อ่านออกเสียงชัดเจน หากนักเรียนอ่านคำไม่ได้ก็จะบอกกับครูว่า “อ่านไม่ได้” และเข้าไปอ่านคำใหม่ ใช้เวลาในการอ่านคำที่มีตัวสะกดนานมาก

ทั้งนี้เนื่องจากการสอนอ่านคำโดยใช้สีเป็นตัวกำหนดพยัญชนะ เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้มีความสามารถในการอ่านคำสูงกว่า ก่อนการสอนสีกำหนดพยัญชนะ โดยผู้วิจัยได้สร้างคำและให้สีตัวพยัญชนะที่ใช้สะกดแทนด้วยสีดำ แดง น้ำเงินและส้ม ประกอบกับสุพัตรา ศรีสุวรรณ (๒๕๓๕ : ๑๗) ได้กล่าวเกี่ยวกับการใช้สีในทางจิตวิทยาว่า ความหมายหรือสัญลักษณ์ของสีให้ความรู้สึกที่ค่อนข้างจะเป็นกลางแต่มีแนวโน้มที่จะให้ความรู้สึกสงบ (Passive) มากกว่าความกระตือรือร้น (Active) สีเขียวบางสีให้ความรู้สึกชุ่มชื้น สดชื่น กระปรี้กระเปร่า สอดคล้องกับหน่วย ศึกษาพิเศษ (๒๕๓๓ : ๒๓๐) ได้กล่าวว่าสียังมีผลต่อการหลังสารเคมีในสมองและร่างกาย สีเขียว ผลของสารเคมี ผ่อนคลาย สงบสุข ผลต่อการเรียนรู้ สร้างสมาธิ คิดอย่างมีเหตุผล การประยุกต์ การวิเคราะห์ ประกอบกับศรียา นิยมธรรม (๒๕๕๐ : ๗๗-๗๙) กล่าวว่า จิตวิทยาแห่งสี มีอยู่ทุกหนทุกแห่งในการดำเนินชีวิต สีก่อให้เกิดอารมณ์ช่วยให้เรารู้สึกมีชีวิตชีวา ส่งผลต่อพฤติกรรมและความรู้สึกที่มีต่อตนเองและผู้อื่นสีมีอิทธิพลต่อความคิด ทศนคติ ทั้งในห้วงจิตสำนึกและจิตใต้สำนึก การใช้สีอย่างมีประสิทธิภาพ จึงต้องเข้าใจถึงผลกระทบทางจิตวิทยาที่ว่า สีสามารถ ก่อให้เกิดการเลือกการแต่งกาย เครื่องประดับ และสภาพแวดล้อม หากเราเข้าใจถึงเรื่องนี้ก็จะสามารถใช้สีมาช่วยให้การดำเนินชีวิตเป็นไปอย่างมีความสุข ในทางจิตวิทยาให้ความหมายหรือสัญลักษณ์ของสีเขียวไว้ว่า สีเขียวสามารถช่วยให้เกิดสมดุลทางจิต เป็นสีที่เต็มไปด้วยการผ่อนคลาย การพักผ่อนสบายตามากที่สุด เชื่อกันว่าสีเขียวก่อให้เกิดความรู้สึกและทัศนคติที่ดี และเป็นสีธรรมชาติ ที่ทำให้เรารู้สึกมั่นคงปลอดภัย มรกดก็เป็นอัญมณีสีเขียวที่ทำให้เกิดความรู้สึกสมดุล และเป็นสีที่ใช้เปรียบเทียบกับสิ่งแวดล้อม ความอุดมสมบูรณ์ และอารมณ์ล้ำในตน สอดคล้องกับผลการศึกษาของภุชญา พรหมอินทร์ (๒๕๔๙) ได้ศึกษาผลการใช้ตัวอักษรสี จำนวน ๔ สี คือ สีดำ สีน้ำเงิน สีเขียว และสีแดง ที่ส่งผลต่อระยะเวลาในการระลึกความทรงจำพยัญชนะไทยของ เด็กดาวน์ซินโดรมได้ในระยะเวลาที่สั้นที่สุด และส่งผลให้เกิดความคงทนในการจำ ผลการศึกษา พบว่า พยัญชนะไทยสีดำสามารถส่งผลต่อการลดระยะเวลาในการระลึกความทรงจำของ กรณีศึกษาได้ในระยะเวลาที่สั้นกว่าพยัญชนะไทยสีอื่นๆ รองลงมา คือ พยัญชนะไทยสีน้ำเงิน พยัญชนะไทยสีเขียว และพยัญชนะไทยสีแดง ตามลำดับ นอกจากนี้ผลการศึกษาของวรรณิ แยมประทุม (๒๕๑๓) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลงานทางการเรียนรู้ของการใช้อักษรสีน้ำเงิน อักษรสี เขียว อักษรสีดำ บนพื้นสีขาว กับนักเรียนที่จบชั้นประถมปีที่ ๑ จำนวน ๙๖ คนใช้พยางค์ไร้ความหมายอักษรไทย ๒ ตัว จำนวน ๓๐ คำ พิมพ์ด้วยสีน้ำเงิน สีเขียว สีดำ ในบัตรคำ ผลการวิจัยพบว่า การใช้อักษรสีน้ำเงินบนพื้นสีขาวทำให้นักเรียนมีความสามารถในการรับรู้ได้ ดีกว่าอักษรสีดำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ สอดคล้องกับสมควร วรสันต์ (๒๕๒๕: ๒๓) ได้กล่าวถึง อิทธิพลของสีในทางจิตวิทยากับการรับรู้ว่าเป็นสิ่งเร้าที่มนุษย์ สามารถรับรู้ได้จาก ประสาทสัมผัสทางตา ทำให้เกิดการสนองตอบ ซึ่งกระบวนการของสิ่งเร้านี้มีอิทธิพลต่อระบบประสาทของมนุษย์อย่างมาก สามารถเปลี่ยนอารมณ์นิสัยและพฤติกรรมของมนุษย์ได้ ซึ่งสิรอบๆตัวเราไม่เพียงสร้างให้เกิดการรับรู้ การจดจำ การมองเห็น การแยกความชัดเจน การจัดกลุ่ม การจัดหมวดหมู่ การสื่อความหมาย ความสวยงาม การสร้างบรรยากาศและสร้างความแตกต่างของรายละเอียด สอดคล้องกับงานวิจัยของปยุตตนา แพร่งพันธุ์ (๒๕๕๒: ๗๓) ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้วยการสอนอ่านคำโดยใช้สีเป็นตัวกำหนดหน่วยเสียงใน มาตราตัวสะกด แม่กด ผลการวิจัย พบว่า เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้มีความสามารถในการอ่าน หลังการสอนอ่านคำโดยใช้สีเป็นตัวกำหนดหน่วยเสียงในมาตราตัวสะกด แม่กด สูงขึ้นกว่าก่อน การสอน โดยก่อนการสอนนักเรียนมี

ความสามารถในการอ่านคำได้ ๗ คำ จากจำนวน ๕๐ คำ คิดเป็น ร้อยละ ๑๔ หลังการสอนนักเรียนมีความสามารถในการอ่านคำได้ ๔๓ คำ จากจำนวน ๕๐ คำ คิดเป็นร้อยละ ๘๖ ซึ่งเพิ่มขึ้นจากการสอน การวิจัยจะเห็นได้ว่าการใช้สื่อเป็นตัวกำหนดคำสั่งผลให้นักเรียนจดจำคำและพัฒนาทักษะด้านการอ่านได้เร็วขึ้น

เนื่องจากในบทเรียนครูจะทำการสอนอ่านคำซ้ำๆ ตามครู และให้นักเรียนฝึกอ่านด้วยตนเอง ในระหว่างการฝึกสอนนักเรียนทั้ง ๓ คน พบว่า นักเรียนคนที่ ๑ มีความกระตือรือร้นในการอ่าน คำอ่านออกเสียงชัดเจน ช่างสังเกต จดจำคำได้รวดเร็ว หากเจอคำที่อ่านไม่ได้นักเรียนจะข้ามไป อ่านคำอื่นแทน มีการหยุดคิดเล็กน้อยโดยใช้เวลาไม่นานในการอ่าน นักเรียนคนที่ ๒ มีความ ประหม่าไม่มั่นใจในการอ่านคำ อ่านออกเสียงเบาใช้เวลาในการอ่านค่านาน นักเรียนมีพฤติกรรม การใช้นิ้วมือลูบที่คิ้วเมื่ออ่านคำไม่ได้ พยายามคิดแต่ไม่สามารถอ่านคำได้ นักเรียนคนที่ ๓ มีความ กระตือรือร้นในการอ่านคำอ่านออกเสียงชัดเจน หากนักเรียนอ่านคำไม่ได้ก็จะบอกกับครูว่า “อ่าน ไม่ได้” และข้ามไปอ่านคำใหม่

จากผลการวิจัยจะเห็นได้ว่าการใช้สื่อกำหนดพยัญชนะเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ผ่านบทเรียนโปรแกรม PowerPoint เป็นสื่อการสอนที่ส่งเสริมและพัฒนาความสามารถในการอ่าน ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้จะเห็นได้จากคะแนนหลังการทดลองของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการทดลอง ทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้มี ปัญหาในการเรียนน้อยลงและประสบความสำเร็จในการเรียนมากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

กาญจนา สังสะอาด. “การแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านและเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียน ที่มีภาษาอีสานเป็นภาษาถิ่น”. ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษา พิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ๒๕๔๐.

กระทรวงศึกษาธิการ. **ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑**. กรุงเทพมหานคร: สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, ๒๕๕๑.

กานดา พุ่ม. “LD ความเกี่ยวข้องกับสมองส่วนกลาง.”วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร. (กรกฎาคม-กันยายน, ๒๕๔๗): ๑๒๓ - ๑๓๕.

การประชุมทางวิชาการนำเสนอผลงานดีเด่นและผลงานวิจัย Symposium ภาคกลางและภาค ตะวันออก การศึกษาพิเศษก้าวไกล เด็กไทยก้าวหน้า. “เอกสารทางวิชาการ.” ๒๕๕๒.

กรรณิการ์ พวงเกษม. ปัญหาและกลวิธีการสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๓๕.

กฤษฎา พรหมอินทร์. “สื่อของตัวอักษรที่เหมาะสมที่ส่งผลต่อความคงทนในการจำพยัญชนะไทย ของเด็กดาวน์ซินโดรม.” ปริญญการศึกษามหาบัณฑิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่, ๒๕๔๙.

เฉลิมพล ว่องวิทย์การ. “ผลของหมึกต่างสีที่พิมพ์เอกสารประกอบการเรียนของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาที่มีต่อความเข้าใจในการอ่าน.”วิทยานิพนธ์.กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๖.

ชาวนิวิทย์ พรหมถล. “ภาวะการเรียนรู้บกพร่อง (Learning Disorders – LD).” เอกสารประกอบการบรรยาย เรื่องความบกพร่องในการเรียนรู้ และปัญหาพฤติกรรมและอารมณ์ในเด็ก เสนอที่ภาควิชาจิตวิทยา และการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัย ศิลปากร.๓ ธันวาคม ๒๕๔๗.

ดารณี ศักดิ์ศรีสมล การพัฒนาความสามารถอ่านและเขียนคำที่สะกดตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑-๓ ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้วิธี P-Lips.ภาควิชาการศึกษาพิเศษ

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ๒๕๕๕.

ดุษฎิพร ชำนิโรศานต์. **เสียงในภาษาไทย (๑) ในเอกสารการสอนชุดภาษาไทย** ๓. กรุงเทพฯ :

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, ๒๕๓๓.

เตือนใจ ฤกษ์ระโทก. “การศึกษาผลการสอนซ่อมเสริมด้านความเข้าใจในการอ่านและการเขียน สะกต คำของ

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ โดยใช้หนังสือแผ่นเดียวเป็นสื่อ.” ปริญญา นิพนธ์ ปริญญาการศึกษา

มหาบัณฑิต การประถมศึกษา : บัณฑิตวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ๒๕๔๓.

เถกิงกิจ แก้วเสนห์. **อ่านอย่างไร อ่านให้ดี**. พิมพ์ครั้งที่ ๑. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๓๘.

ธวัชชัย ศรีสุเทพ. **คัมภีร์ WEB DESIGN**. กรุงเทพฯ : บริษัทโปรวิชั่นจำกัด, ๒๕๔๔

นเรนทร์ ลิขิตวงศ์จร. “สื่อของตัวอักษรไทยกับสื่พื้นหลังที่มีผลต่อการอ่านบนจอคอมพิวเตอร์.” ปริญญานิพนธ์

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต เทคโนโลยีการศึกษา : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น,

๒๕๔๐.

นภดล จันทรเพ็ญ. **การใช้ภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: ต้นอ้อ, ๒๕๓๑.

นวลฉวี ประเสริฐสุข. **จิตวิทยาการทดลอง: หลักการและการปฏิบัติ**. พิมพ์ครั้งที่ ๑ นครปฐม โรง พิมพ์

มหาวิทยาลัยศิลปากร, ๒๕๕๖.

บันลือ พฤกษ์วัน. **ข้อสังเกตบางประการเกี่ยวกับการสอนอ่าน**. ประชาศึกษา : ๒๕๒๙.

เบญจพร ปัญญา. **คู่มือช่วยเหลือเด็กบกพร่องด้านการเรียนรู้**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๒.

_____. **คู่มือช่วยเหลือเด็กบกพร่องด้านการเรียนรู้**. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๓.

_____. **คู่มือช่วยเหลือเด็กบกพร่องด้านการเรียนรู้**. พิมพ์ครั้งที่ ๒. นนทบุรี : ศูนย์สารนิเทศและ

ประชาสัมพันธ์ กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข, ๒๕๔๕.

ประเทิน มหาจันทร์. **การสอนอ่านเบื้องต้น**. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๓.

ประกาศรี สีหอำไพ. **วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา**. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๔.

ปรางทิพย์ ปางพุฒิมงษ์. “การศึกษาลักษณะหนังสือเสริมประสบการณ์ที่เด็กชอบ.” ปริญญานิพนธ์ ปริญญา

การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ , ๒๕๔๐.

ปยุตธนา แ่งพันธุ์. “การศึกษาความสามารถในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ด้วยการ สอนอ่าน

คำโดยใช้สื่อเป็นตัวกำหนดหน่วยเสียงในมาตราตัวสะกด แม่กต.” สารนิพนธ์. ภาควิชาจิตวิทยาและ

การแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศิลปากร, ๒๕๕๒.

ปรีชา ช่างขวัญยืน. **พื้นฐานของการใช้ภาษา**. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๑๗.

ผดุง อารยะวิญญู. **การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ**. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ ไร่ไทย

เพลส, ๒๕๔๒.

มณีนรัตน์ ศุภโชติรัตน์. **อ่านเป็น : เรียนก่อน สอนเก่ง**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ดี, ๒๕๔๘.

มุกดา ลิบลับ. **ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยพระนคร, ๒๕๕๐.

ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. **เทคนิควิจัยทางการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ ๔. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สุริยาสาส์น,

๒๕๓๘.

วันเพ็ญ คุ่มดิษฐ์. “ศึกษาความสามารถในการอ่านของเด็กออทิสติกโดยใช้เทคนิคการใช้สื่อสอนอ่านเป็นคำ.”

ปริญญานิพนธ์ ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต การศึกษาพิเศษ : บัณฑิตวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ,

๒๕๔๘.

วรรณิ แยมประทุม. “การศึกษาเปรียบเทียบผลทางการเรียนรู้ของการใช้อักษรสีน้ำเงิน อักษรสีเขียว อักษรสีดำ บนพื้นสีขาว กับนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑.” ปริญญานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา, ๒๕๑๓.

คันสนีย์ ฉัตรคุปต์. ความบกพร่องในการเรียนรู้หรือแอลดี : ปัญหาการเรียนรู้ที่แก้ไขได้. พิมพ์ครั้งที่ ๑.

กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, ๒๕๔๓.

ศิลปชัย ศิลวัตร. “ผลการเรียนรู้จากการอ่านบทเรียนที่ใช้เครื่องชั่งด้วยตัวอักษรสีต่างกัน.” ปริญญานิพนธ์ ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต การศึกษาพิเศษ : บัณฑิตวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ , ๒๕๓๙.

ศรียา นิยมธรรม. แบบคัดแยกเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการศึกษาพิเศษมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ๒๕๓๗.

ศรีวิไล พลมณี. **พื้นฐานการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ.** กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือจุฬามหาวิทยาลัย, ๒๕๔๘.

สุโขทัยธรรมาธิราช, มหาวิทยาลัย. **เอกสารการสอนชุดไทยศึกษาการใช้ภาษา.** กรุงเทพฯ: คุรุสภาลาดพร้าว, ๒๕๒๙.

สุจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรหม. **วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา.** กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๓๘.

สุพัตรา ศรีสุวรรณ. “ผลของตัวอักษรสีในแบบเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ ๔.”

ปริญญานิพนธ์ ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, ๒๕๓๕.

สมควร วรสันต์. “การวิเคราะห์ความยากง่ายในการรับรู้ตัวอักษรสีชาวบนพื้นสีต่างๆ.” ปริญญานิพนธ์ ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสาน มิตร, ๒๕๒๕.

สมถวิล วิเศษสมบัติ. **วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา.** กรุงเทพฯ : อักษรบัณฑิต, ๒๕๒๕.

สมทรัพย์ สุขอนันต์. **ภาวะบกพร่องในการเรียนรู้(Learning Disabilities).** เอกสารประกอบวิชา ๔๖๓๔๓๐ พื้นฐานของภาวะบกพร่อง ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนวคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, ๒๕๔๖. (อัดสำเนา)

สำนักคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. **การจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนประถมศึกษา.** กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว, ๒๕๔๑.

หน่วยศึกษานิเทศก์. **หลักการจัดอนุบาลศึกษา** เอกสารวิชาการ-วิจัย ลำดับที่ ๙/๒๕๓๓. กรุงเทพฯ : บริษัท ศรีเมืองการพิมพ์ จำกัด.

อัจฉรา นาคทรัพย์. “การศึกษาความสามารถในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน โดยวิธีสอนอ่านเป็นคำ.” ปริญญานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ๒๕๔๖.

อรรถพล เรืองบุรพ. “คุยกันเรื่องสี.” มิตรครู, ๒๐ , ๒๓ : (๑๕ ธันวาคม ๒๕๒๓) : ๑๙.

อวยพร พานิช และคณะ. **ภาษาและหลักการเขียนเพื่อการสื่อสาร.** กรุงเทพ : สำนักพิมพ์แห่ง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๕๐.